

“Handhaving, zonder dat is een “norm” een zoethoudertje”

Maandag 29 december 2014

Uit het leven van een Windmolen-lasthebbende

Geschreven door: Bertha Hoiting

Het is zaterdag 20 december

Ik rij naar huis, terugkomend van een slaapdienst ... moest gister om 15.00 uur beginnen tot vanochtend 11.00 uur.

Ik rij Kollum uit richting huis ... zie halverwege dat de molens keihard draaien.

„Bah”, denk ik.

Bij aankomst krijg ik een onrustig gevoel van dat gedraai en als ik de auto uitkom, hoor ik een flink gestamp.

Maar nu gauw naar binnen!

Hè, gelukkig ... eenmaal binnen, hoor ik ‘m niet, de wind staat „goed”.

Ik had op mijn werk slecht geslapen ... moest er een paar keer uit ... 1 bewoner had een toeval gehad, daar moest ik bij zijn ... bovendien gaat er een licht griepje rond en ben ik aangestoken.

Ik voel me min ... maar even bijkomen dus.

De laatste dagen begin ik sowieso weer meer moeheid te voelen ...

Een poos geleden zijn ze erachter gekomen dat ik een behoorlijk tekort heb aan vit. B12 ... daar krijg ik prikken voor ... en gelukkig helpt ‘t.

Ik heb er alleen wel een half jaar lang mee rondgelopen ... niet wetende waar toch die moeheid vandaan kwam.

Je gooit het dan op de stress die we van die windturbine hebben ik werd er gek van... je bent zo moe, dat je je er niet overheen kunt zetten.

Op ‘t werk werd ik ook wat onder druk gezet ...

... ik had zelf „de sleutel” van ‘t probleem ... dus??? ... je moet het zelf oplossen!!

Ik ben nog nooit zo blij geweest dat ik “echt” wat had ...

Je begint zo aan jezelf te twijfelen. Na een paar behandelingen voelde ik me een stuk beter eindelijk weer wat energie.

Nú voel ik me net even wat minder ... Ook nog gedoe op ‘t werk mbt de bezuinigingen in de zorg. We zijn eigenlijk te kleinschalig ... en dat geeft vooral voor de ouders van de kinderen behoorlijk veel stress. Wij bedenken ons suf om dit goed op te lossen.

De organisatie heeft zelf andere oplossingen en wil dat wij als waakdienst ook gaan waken bij de burens, een huis verderop ... wat in zou houden dat ‘t huis onbemand zou kunnen zijn en dat is voor ouders heel zorgzaam.

Ik laat alle gedachtes los ... ga even boodschappen doen ... een Kollumer vraagt me: „hoe liekt ‘t met het windmolengedoe, is dat nou nog niet opgelost?”

Nee, het is een heel lange weg - blah blah blah ...

thuiskomend lees ik nog even na of ik de gegevens uit de Kollumerkrant over het wijzigingsbesluit maatwerkvoorschriften goed heb doorgemailed.

Ik bedenk opeens: „Bah, het moet allemaal niet te lang meer duren”.

Het onderwerp is zó langdradig en ingewikkeld!

De gedachte, dat als ‘t allemaal zo door gaat, ik niet oud zal worden ... bekroop me.

Ik liet de hond nog even uit – niet ontspannen ... gauw weer naar binnen, want dat ding staat te bulderen.

Na onze rechtszaak moest de gemeente een „vormfoutje” herstellen, daar hebben ze maar liefst drie weken over gedaan.

Ondertussen zitten wij er nog steeds midden in, en zijn we behoorlijk aan 't aftakelen.

Ik heb nog steeds het idee dat niemand begrijpt hoe ernstig de zaak is ... man ... hij zou per direct verwijderd moeten worden.

We leven al 15 jaar in ons paradijsje, met lawaai op de achtergrond.

De afgelopen week had ik ook nog last van plots-piepende oren! Heel irritant.

We „moeten” door! Maar vraag niet hoe!!!

Je „hele” leven beheerst door een kwelling ... iets waar je niet mee bezig wilt ... maar wel moèt

Eigenlijk hadden we hier weg gemoeten, maar vertel ons maar hoe!!

Het huis is onverkoopbaar

Mijn hart ligt in Kollum.

We hebben vanaf de grond hier alles opgebouwd ... al onze centen erin gestoken ... omdat het ons levenswerk is.

En dan, dat genievel over „decibelcijfertjes”... om gek van te worden.

Het blijkt gewoon dat zó dichtbij echt niet kan.

De wet heeft 't over Lden, .geluid over een heel jaar ... gemiddeld dus!

Bij ons betekent dit dat we 10 dagen in de maand rust hebben, al die andere dagen worden we gepest of bedwelmd door geluid.

Als je dit over 15 jaar bestrijkt, kun je bedenken dat we nu al wrakken zijn!

Pas na een jaar kun je berekenen òf er „teveel” wind is geweest!! Nou, daar hebben wij wat aan ... WIJ ZITTEN ER MIDDEN IN.

Èn regering, neem van mij aan dat geen mens dit aankan. ... Neem ons toch een keer serieus ... waarom zouden wij ons „aanstellen”?

Je gaat niet voor je lol in een hokje bij de schuur slapen.

Het feit ligt er ... en die is ernstig genoeg.

Al eerder las ik een verhaal van mensen, die ook nog kinderen hebben, die er last van krijgen, verschrikkelijk toch!

Na al die jaren, blijkt nu toch wel dat mensen er ziek van worden ... denk alleen aan slapeloosheid!

Dus ga goed en zorgvuldig om met 't windmolenprobleem

WANT DAT ÌS ER!!

Bertha Hoiting